

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3094/2539

พนักงานอัยการจังหวัดปัตตานีโจทก์ นาย ชูติง สะมะแอจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 219, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงการที่จำเลยยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงพร้อมกับฎีกาภายในกำหนดระยะเวลายื่นฎีกาแล้วถึงแม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจะส่งคำร้องเมื่อล่วงเลยระยะเวลาฎีกาไปแล้วก็เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีอาวุธปืนลูกซองสั้นขนาดเบอร์ 12 ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับกับกระสุนปืนลูกซองขนาดเบอร์ 12 จำนวน 3 นัดใช้ยิงได้ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ตามกฎหมายและพาอาวุธปืนและกระสุนปืนดังกล่าวติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวทั้งไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44 ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ข้อ 3, 6, 7 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 371 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 และริบของกลางจำเลยให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ (ที่ถูกมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง), 72 (ที่ถูกมาตรา 72 วรรคหนึ่ง), 72 ทวิ (ที่ถูกมาตรา 72 ทวิ วรรคสอง) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 371 ลงโทษฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 2 ปี ฐานพาอาวุธปืนติดตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 6 เดือน รวมสองกระทงจำคุก 2 ปี 6 เดือนจำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 3 เดือน ริบของกลางจำเลยอุทธรณ์ ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษให้จำเลยโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาวินิจฉัยตามที่โจทก์ยื่นคำแก้ฎีกาคัดค้านฎีกาของจำเลยว่า จำเลยเคยยื่นฎีกาต่อศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยเพราะคดีต้องห้ามฎีกาตามกฎหมายการที่จำเลยมายื่นฎีกาซ้ำอีกครั้งหนึ่งจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นคดีต้องห้ามฎีกาตามกฎหมาย จะต้องให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษานุญาตให้ฎีกาก่อนหรือขณะยื่นฎีกา แต่คดีนี้ได้มีการอนุญาตให้ฎีกาเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2538 อันเป็นวันเวลาที่ล่วงเลยระยะเวลาฎีกาไปแล้วย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นเห็น ว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2538 ครบกำหนดยื่น

ฎีกาวันที่ 16 พฤศจิกายน 2538 จำเลยยื่นฎีกาฉบับแรกลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2538 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าฎีกาของจำเลยเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 จึงไม่รับฎีกาวันที่ 16 พฤศจิกายน 2538 จำเลยได้ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาฎีกาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายระยะเวลาฎีกาถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2538 ครั้นถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2538 ภายในกำหนดระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นได้อนุญาตให้ขยายระยะเวลาฎีกา จำเลยได้ยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงพร้อมกับฎีกา ซึ่งจำเลยมีสิทธิที่จะกระทำได้ ศาลชั้นต้นสั่งในคำร้องว่าให้ส่งฎีกาพร้อมสำนวนไปให้นายปานนท์กัจจวนันท์ ที่ศาลจังหวัดนครราชสีมาเพื่อพิจารณาสั่ง วันที่ 7 ธันวาคม 2538 นายปานนท์ได้มีคำสั่งในคำร้องขออนุญาตยื่นฎีกาของจำเลยว่า อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ดังนี้ การที่จำเลยยื่นคำร้องดังกล่าวพร้อมกับฎีกาภายในกำหนดระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นฎีกาแล้ว ถึงแม้ว่านายปานนท์จะส่งคำร้องเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2538 เนื่องจากนายปานนท์ย้ายไปรับราชการที่ศาลอื่น ก็เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้วมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าควรจะลงโทษจำเลยในสถานเบาและรอกการลงโทษให้จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ที่ศาลชั้นต้นใช้ดุลพินิจกำหนดอัตราโทษจำคุกจำเลยมีกำหนด 1 ปี 3 เดือน และศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนมานั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษนั้น เห็นว่า จำเลยได้กล่าวอ้างมาตั้งแต่ชั้นอุทธรณ์โดยโจทก์มิได้แก้อุทธรณ์หรือแก้ฎีกาโต้แย้งเป็นอย่างอื่นว่าจำเลยมีอาชีพขายผ้าใส่รงเร่ตามหมู่บ้านและตลาดนัดภายในเขตจังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลาทั้งเงินสดและเงินผ่อนโดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะ ในวันเกิดเหตุจำเลยได้ยืมอาวุธปืนของกลางจากเพื่อนไว้เพื่อป้องกันตัว ขณะเดินทางได้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนรถจักรยานยนต์ที่จำเลยขับไปชนกับรถจักรยานยนต์ของคนอื่นในเขตท้องที่อำเภอยะรัง จังหวัดปัตตานี จำเลยสลับไปอาวุธปืนของกลางตกอยู่ในที่เกิดเหตุ เห็นว่า ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อนจำเลยมีอาชีพขายผ้าระหว่างจังหวัดปัตตานีกับจังหวัดยะลาข้อเท็จจริงในทางพิจารณาไม่ปรากฏว่าจำเลยจะนำอาวุธปืนไปใช้ในการกระทำความผิดพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดยังไม่ร้ายแรงนักเพื่อให้โอกาสแก่จำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดี เห็นสมควรรอกการลงโทษจำคุกให้จำเลย แต่เพื่อให้จำเลยหลบจำ จึงให้ลงโทษปรับด้วย"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับจำเลยอีกสถานหนึ่งด้วย โดยฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตปรับ 6,000 บาท ฐานพาอาวุธปืนติดตัวโดยไม่ได้รับอนุญาตปรับ 2,000 บาท รวมปรับ 8,000 บาท ลดโทษกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปีตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

บรรเทิง มุลพรม · สมาน เวทวินิจ · สมิทธิ วราอุบล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3094/2539>